

Biberoğulları 3 Bölüm

— Sami Biber · 23 Kasım 2024

Kendisinden kat kat yaşlı olan Telli ile düğünü yapılan babam düğün günü evlerinin önünde yemlenen tavuklara " kış kış. Gidin buradan yoksa babam sizi de evlendirir." Diyecek kadar çocuk olmasına rağmen aynı zamanda şeytanlığa kafası fazlaca çalışan birisiymiş.

Sırtı yumruklanıp gerdek odasına sokulduğu anda içinde bulunduğu bu durumdan nasıl kurtulacağını kararını vermiş:

Ağa kızı olması sebebiyle boynu, kolları altın dolu olan Telli'ye yaklaşmış ve " Hele şu altınları ver de ben bunları emin bir yere saklayayım, çalmasınlar. Ben az sonra gelirim yanına tekrar." Diyerek Telli'ye takılan ne kadar altın varsa toplamış.

Telli başlamış babamı beklemeye. Bir saat beklemiş, gelen giden yok. İki saat beklemiş gelen giden yok. Üç saat beklemiş gelen giden yok. Sonunda durumu Eyüp Dedeme anlatmış ama Eyüp Dedemin yapabileceği bir şey de yok. Babam altınlarla birlikte çoktan Adana'nın yollarını tutmuş bile.

Neden Adana?

İşin doğrusu bunu ben de bilmiyorum. Herhalde Kağızman'ın soğuşundan bıktığı için sıcak bir memleket olduğunu duyduğu Adana'yı tercih etmiş.

Evet, babamın hikayesine devam edeceğim ama şu soyadımız olayına dönelim.

1934 Yılında Soyadı Kanunu çıktığında Eyüp Dedem de herkes gibi bir soyadı almaya karar vermiş. Lakin dedemin düşündüğü soyadlarının hepsini başka vatandaşlar almış. (Bu kanun ilk çıktığında bir yerleşim yerinde bir kişiye verilen soyadının aynısını bir başkası alamıyormuş.)

Nüfus Memuru " Eyüp Ağa ! Sana herkes Biber Bey demiyor mu? Soyadın da Biber olsun ne dersin?" Deyince dedem " Tamam " demiş ve çok sert, acı biber gibi bir insan olduğu için kendisine takılan lakabı yani biberi soyadı olarak almış.

İlle velakin bizim memlekette bibere büber dendiğinden nüfus memuru soyadımızı Büber olarak yazmak istemiş, onu da yüzüne gözüne bulaştırarak " BUBER " olarak yazmış. Böylece bizim soyadımız olmuş Buber.

" Hocam ! Senin soyadın Biberogulları değil mi?" diye soracak olursanız oraya da geleceğim ki zaten daha önce bir kaç kez anlatmıştım.

Biz Babama dönelim.

Hani derler ya hazıra dağ dayanmaz, babamdaki altınlar kısa süre içinde erimiş. Öyle ki lüks otellerde yatıp kalkan babam artık parklarda, sokaklarda yatıp kalkmaya başlamış.

Sonra?

Sonra Adana'dan Kayseri'ye geçmiş. Askerlik çağı gelinceye kadar Kayseri'de çeşitli işlerde çalışmış. Üç sene askerlik yaptıktan sonra dedemden kalan mirastan payını almak için Kağızman'a dönse de - kendi anlatımına göre- ağabeyleri, hatta kız kardeşleri babama, dedemin mirasından zırnık koklatmamışlar.

İşsiz, güçsüz, sefil perişan bir şekilde Ağrı'ya, teyzesinin yanına gitmiş. Evet, askerde öğrendiği hastalara iğne yapmak, nereden nasıl öğrendiyse süt makinesi, dikiş makinesi, gazocağı, radyo tamirciliği gibi çok da gelir getirmeyen işler geliyormuş elinden ama bu işler karın doyurmaya, hele de bir aile geçindirmeye yeterli şeyler değilmiş elbette. Öyle olduğu halde teyzesi " Kamil gel seni everelim." Dediğinde " Evlenmek benim neyime. İş mi var, para mı var?" Dememiş.

Babamın teyzesi, komşuları olan ve Ağrı'da " Hacı Hafız " olarak bilinen Cami İmamı Cafer Dedemin (Annemin babası) Kapısını çalmışlar.

Cafer Dedem Trabzon- Sürmeneli.

Babamın bir ağa oğlu olduğunu duyduğunda annemi vermeyi uygun bulan Cafer Dedem, daha sonra babamın, ailesinin itilmiş olduğunu, doğru düzgün bir işi gücü olmadığını öğrenince " ben Kürt'e kız vermem." bahanesiyle takkeyi yere vurmuş. (İlginçtir ki ikinci kızı Suna'yı yani teyzemi Diyarbakırlı bir Kürt'e vermiş daha sonra)

Cafer Dedem " Olmaz" dese de annem babamı, babam annemi gördüğü anda bunlar yıldırım aşkına tutulmuşlar bir kere. Derken efendim babam, annemi kaçırmış ve ver elini Doğubayezıt.

Bir imam kızı kocaya kaçır mı? Bence normal şartlarda kaçmaması lazım ama anam kaçmış. Sanırım babasının rızası olmadan yaptığı bu evlilik sebebiyle olsa gerek babamla evlendikten sonra ebesinin örekesini görmüş.

1948 ya da 1949 Yılında ilk çocukları dünyaya gelmiş ve adını Eyüp koymuşlar. Yani babamın babasının adı. Ancak Eyüp çok yaşamamış, ölmüş. Babam Eyüp'ün ölümünden hep annemi sorumlu tutmuş. Hatta yıllar sonra anlatıp dururdu: " Çocuğun üstüne yattı bu ananız. Zavallı çocuk boğularak öldü." Diye. (Annem tabii ki asla kabul etmezdi böyle bir iddiayı)

İlk çocuğunun, hem de erkek çocuğunun ölmesi ve babamın bundan annemi sorumlu tutmasıyla birlikte Kamil- Fatma (Annem) aşkı sona ermiş ki zaten babam aşka inanan biri değildi.

1950'de bir çocukları daha olmuş ve adını Kâni koymuşlar.

Sonra Zehra adını verdikleri bir kız çocukları daha olmuş ama o da daha bebekken ölmüş.

Daha sonra Babam Doğubayezıt'tan Ankara'ya gelmiş ve Et-Balık Kurumuna daktilo ve hesap makinesi tamircisi olarak girmiş (babam asla tamirci demezdi kendisine. Teknisyen derdi. Hayatının son günlerine kadar da şehir şehir dolaşarak daktilo, hesap makinesi tamir etti. Bu mesleği Kayseri'deyken bir Amerikalıdan öğrendiğini söylerdi. Türkiye'deki toplam 100 kadar bu mesleği yapanın en iyisi babamdı. Kendisinden yaşlılar bile ona Kamil Usta der, önünde düğme iliklerlerdi.)

1954'de Sami (Yani ben) 1955'de Raci Ankara'da dünyaya gelmişiz. Daha sonra İstanbul'a taşınmış bizim aile ve 1957'de Naci dünyaya gelmiş.

Evet, bizim ailenin hikayesi böyle. Bundan sonrasında ilginç bir şey yok. Ya da olanlar dört duvar arasında kalmalı.

Ha, bir de Buber soyadı nasıl Biberogulları oldu?

Efendim, Buber soyadı bize çok çektirdi. Hatta soyadım sebebiyle bizzat bana "Ermeni misin ?" diye soran keresteler bile oldu. İşte bu sebeple 1989'da babam mahkeme kararıyla soyadını " Biberogulları" olarak değiştirdi. Bu sefer de başka bir acayiplik ortaya çıktı. O tarihte 18 Yaşından küçük olan anne ayrı kardeşlerim Biberogulları olurken 18 Yaşından büyük olanlar Buber olarak kaldı. Peki ben? Ben de babamın izlediği yolu izleyerek mahkeme kararıyla Buber olan soyadımı Biberogulları olarak değiştirdim 1989'da. Şimdi ben, babam ve iki anne ayrı kardeşim Biberogulları iken diğer kardeşlerim hâlâ Buber'dir.

Başka?

Dedięim gibi... Bazı şeyler de dört duvar arasında kalmalıdır.

Velhasılıkelam BİTTİ.

Fotoęraf: Babam ve ben.

2006 Yılıının Temmuz- Aęustos aylarında hastanede çektirdiğimiz bu son fotoğrafımızdan bir kaç ay sonra 2006 Yılıının Ekim ayı sonlarında hayata güzlerini yumdu. Rabbim rahmet eylesin.